

Καὶ ποῦ ἐρωτεύονται κρυφά
Καὶ τὰ θηρία καὶ τὰ βουνα
Κι' ὁ ποταμός κι' ἡ βρύσι·

Τώρα ποῦ δύναι κρυφὴ τὰ πλάσματα μαγεύει
Κ' ἡ γῆ μὲ τὰ στολιδιά της τὸν ἥλιο ἐρωτεύει,
Κ' ἐνθουσιασμένος ὁ θνητὸς
Τὸν κυβερνήτη τοῦ παντός
Θαυμάζει καὶ λατρεύει.

Τώρα ποῦ νέα φαντάσματα σπιθοβολοῦν ἐμπρὸς μου
Καὶ τὰ μυστήρια τῆς ζωῆς γυρεύει ὁ λογισμὸς μου—
Γεῖά ξύπνα, Μοῦσά μου ἀκριβή,
Καὶ κάμε ὁ στίχος σου νὰ ζῇ
Εἰς τὰ φτερά τοῦ κόσμου!

Γ. ΜΑΡΤΙΝΕΛΛΗΣ



Μήτηρ διασκεδάζουσα τὸ τέκνον της.

Τώρα ποῦ γίνετα παντοῦ μαγευτικὴ εὐωδία
Καὶ στὸν αἰθέρα μυστικὴ σκορπίζεται ἀρμονία·
Τώρα π' ἀδάμαστη πετᾷ
Καὶ τὰ ὑπεράνθρωπα ἐρευνᾷ
Τἀνθρώπου ἡ φαντασία·

Μητρικὴ ἀγάπη.

1. Συνάζει ἄνθη τοῦ ἀγροῦ, περῶν βουνα καὶ δάση,
ὁ θαυμαστὴς τῶν καλλονῶν κι' ἐντέχνως κατατάσσει